

om Sagen, og ikke vilde høre nogen bestemt Mening om, hvorledes dens retlige Stilling var, men derimod kun vilde, hvad der ogsaa er tilstrækkeligt til at begrunde hans Forslag, paavise, at der kan være grundet Tvivl om, hvorvidt Sagens Ordning ad denne Vej kan bestaae med en retlig Synsmaade. Jeg skal derfor, som sagt, tillade mig at anbefale dette Endringsforslag. — Jeg maa maastee tillade mig med et Par Ord at udtale mig om det Forslag, der er stillet under Nr. 1 af den høitæredede Folkethingsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og hvortil der er stillet et Underændringsforslag. Jeg maa sige, — og i saa Henseende staaer jeg i en vis Modsetning til det æredede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) —, at det udmærker sig paa en fordeelagtig Maade ligeoverfor Regjeringsforslaget. De lide vel begge efter min Mening af omtrent den samme Feil, idet de begge søge at løse et Retsspørgsmaal, som væsentligt hører under Domstolenes Afgjørelse, ad Lovgivningens Vej; men der er dog den Forskjel — efter min Mening idetmindste —, at medens Regjeringens Forslag synes at løse Spørgsmaalet paa en Maade, som jeg vanskeligt troer, at man ved nogen Fortøllning af de paagældende Bestemmelser vilde kunne faae ud som den retlige, saa vilde det æredede Medlems Forslag, i alt Fald med nogen Afændring, kunne tænkes lagt til Grund for en retlig Afgjørelse af Sagen. Det æredede Medlems Forslag udmærker sig netop ogsaa ved det, som den æredede Minister nys udhævede som en Feil, nemlig at det kun indbrømmer de frivillige Overenskomstets Gyldighed, forsaavidt de ere tiltraadte af Alle; jeg kan nemlig heller ikke skjønne, at det er rigtigt, hvor der er Spørgsmaal om Eiendomsret, at lade $\frac{3}{4}$ eller hvilken som helst anden Deel afgjøre over Samtliges Ret. Det er derfor et afgjort Fortrin, som det æredede Medlems Forslag har fremfor Regjeringens; men jeg kan dog ikke nægte, at jeg dog ikke kan tilraade at gaae ind derpaa. For det Første er det et Forslag, der er saa indgribende — jeg kunde gjerne sige saa indviklet; men i alt Fald saa stort og betydeligt —, at man ikke lettelig kan sætte sig ind deri, uden at have havt Afgang til en dybtgaaende og omhyggelig Drøftelse deraf; men en saadan har ikke været tilstede for Nogen af de æredede Medlemmer. Dette Forslag, der tager Sagen paa en ganske ny Maade, som ikke tidligere har været forsøgt, er jo nemlig først igaar blevet omdeelt i Thinget og kan altsaa ikke have været de æredede Medlemmer i Almindelighed bekendt, og endnu mere gjælder det om Underændringsforslaget, som jeg i alt Fald først har seet her idag, da jeg kom her i Thinget. Det forekommer mig, at, skulde man gaae ind paa en saa fuldstændig Afvigelse fra det tidligere Paatænkte, paa en saa fuldstændig ny Ordning af Sagen ad Lovgivningens Vej, saa maatte Forslaget dertil vistnok i alt Fald først undergives Drøftelse i et Udvalg. Det æredede Medlems Forslag kan indeholde Momenter, der maastee kunne bruges som Udgangspunkt for en Afgjørelse af Sagen; men foruden at det ganske vist i flere Henseender trænger til en Omredaction — det er nu det mindre Væsentlige —, trænger selve det Princip, der er lagt til Grund derfor, til en dybt indgaaende Drøftelse. Som jeg før tillod mig at antyde, liden det nemlig efter min Opfattelse af visse væsentlige Grundfeil, som det har tilfælles med Regjeringens Forslag, idet det søger ad Lovgivningens Vej at løse, hvad der hører ind under Domstolenes Afgjørelse. Det æredede Medlem overhugger ganske vist ikke Knuden saaledes som Regjeringsforslaget, der bryder overtvert og siger: Da vi ikke kunne komme ud af det paa anden Maade, give vi det Hele til Communerne; men hans Forslag løser dog Spørgsmaalet og giver en Afgjørelse, som i alt Fald er yderst disputabel. Det æredede Medlems Forslag gaaer nemlig ud fra, for det Første at afgjøre det, som er det ene disputable Punkt, hvorvidt de, der i 1842 vare Ciere af Stederne, eller de, der ere det i det Dieblif, da en eventuel Udskiftning skeer mellem Gaardmænd og Huusmænd, ere de berettigede. Det æredede Medlem afgjør Spørgsmaalet derhen, at det er dem, der i 1842 vare Ciere, og afgjør endda dette paa en noget vilkaarlig Maade, idet han ikke engang vælger Resolutionens Datum, den 25de Mai 1842 som Udgangspunkt, men den 1ste Januar 1843. Dette Sidste er nu mindre væsentligt; Hovedsagen er, at hans Af-